

7-Jul-2002

דברי עדנה בהלוויה של אבא

אבא

כל פרח ואפילו הנדיר והיקר ביותר נובל בסופו של דבר ולנו כל כך קשה להבין ולעכל. בתור ילדה וגם בגיל מבוגר ידעתי שאם חסר לי מידע באנגלית, טבע, היסטוריה, תמיד אבא יוכל לשלוף אחרי הרהור קל את התשובה.

עד היום אנו מקבלים מדי פעם את עיתון האיכרים.

כתבתה לעיתון מכתב לפני שנים, וזיו-אב העורך כל כך התרשם שהחליט להעניק לך לאורך כל חיך את העיתון.

בשנים האחרונות התמדת להכיר את צפונות המחשב, הקפדת ללכת להרצאות שונות, והתמדת בחוג המטיילים בעקבות התנ"ך.

אבא, תמיד הייתי גאה בך – כל כך משכיל צנוע, עדין ומתחשב.

אינני זוכרת אותך מעולם מרים את קולך. או חס וחלילה מרים יד עלינו כילדים.

כשבאתי לבקרכם בת"א דאגת כל פעם ללוות אותי לתחנת האוטובוס.

בכל לידה נסעת לבקרני עד עפולה למרות המרחק.

אפילו בימי חיך האחרונים דאגת לאמור – אל תטרחו תנחו – אין צורך.

מאוד אהבת ללכת ליד-שרה. להתנדב, להתאים לאנשים מכשירים, ולהסביר להם איך המכשירים יעזרו להם.

אבא! שרת כל כך יפה, אני זוכרת אותך עובד בשדה ולעיתים נדירות פוצח קולך בשיר.

בנית לנו כילדים נדנדות מכל מני סוגים ולנכדים סוס נדנדה מעץ יציב וטוב.

אני זוכרת אותך חוזר מטיוול תרמילאים לפני כ 5 שנים מהאיים ראוניון ומאוריציוס שבאוקיינוס ההודי, מאושר, פורח, לא חדלת לספר לנו חוויות.

אבא, בתקופה מטורפת זאת אני יודעת שאני צריכה להגיד תודה שזכיתי לאבא עד גיל 50. ואילו אתה אבא יקר מגיל 14 לא זכית לראות את הוריך.

ביום שישי בערב עדיין ראינו יחד סרט בטלביזיה. ובשבת בבוקר במיטתך ללא כאבים אך אחרי סבל מתמשך נפטרת.

אין סוף לסיפורים, אין סוף לזיכרונות

אוהבים אותך

יהי זכרך ברוך.